

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 95/2026-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného TROŠČÁK advokátska kancelária s. r. o., Bayerova 15918/10B, Prešov, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 21CoP/109/2025-1003 z 11. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom. Zároveň žiada o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

II.

Skutkové východiská

2. Návrhom doručeným 18. marca 2024 bol zo strany sťažovateľa podaný návrh na rozvod manželstva a úpravu pomerov manželov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva. Sťažovateľ podal 18. apríla 2024 návrh na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu a zároveň navrhol nariadiť neodkladné opatrenie, ktorým by boli maloleté deti zverené do jeho osobnej starostlivosti a matke by bola uložená povinnosť platiť výživné a zdržať sa styku s deťmi.

3. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 25P/69/2024-737 z 20. októbra 2025 nariadil neodkladné opatrenie, v zmysle ktorého je sťažovateľ povinný odovzdať maloleté deti do starostlivosti DETSKÉHO CENTRA SLOVENSKO o. z. pre účely diagnostiky s tým, že neodkladné opatrenie bude trvať najdlhšie 6 mesiacov od odovzdania maloletých detí. Po dobu trvania nariadeného neodkladného opatrenia sa sťažovateľovi zakazuje styk osobný, písomný, telefonický, prostredníctvom elektronickej komunikácie alebo inými prostriedkami s maloletými deťmi. Po dobu trvania nariadeného neodkladného opatrenia sa výživné na maloleté deti neurčuje.

4. O odvolaní sťažovateľa, kolízneho opatrovníka a komisára pre deti proti uzneseniu okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia rozhodol krajský súd uznesením č. k. 21CoP/109/2025-1003 z 11. decembra 2025 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Konštatoval, že z obsahu spisu vyplynulo, že po odchode matky zo spoločnej domácnosti bola starostlivosť o obe maloleté deti zabezpečovaná oboma rodičmi. V danom čase a aj v čase podania návrhu vo veci samej sa rodičia vedeli dohodnúť na striedavej osobnej starostlivosti o maloleté deti a s týmto režimom starostlivosti súhlasili aj obe maloleté deti. Zlom nastal približne jeden mesiac po podaní návrhu vo veci samej, keď obe maloleté deti začali matku odmietať a nechcú s ňou udržiavať žiaden kontakt. Pre účely zlepšenia vzájomnej komunikácie medzi rodičmi a sanácie vzťahu medzi matkou a maloletými deťmi boli v priebehu konania zo strany okresného súdu podniknuté viaceré opatrenia – nariadené výchovné opatrenie, neodkladné opatrenia, asistované styky, rodina spolupracovala s akreditovanými subjektmi a psychologičkami. Súd dôsledne apeloval aj na oboch rodičov, najmä na sťažovateľa, pre účely obnovenia vzťahu maloletých detí s matkou. Žiadne z prijatých opatrení nenaplnilo požadovaný cieľ a k obnoveniu styku matky s maloletými deťmi nedošlo. Matka dlhodobo nemá realizovaný styk so svojimi deťmi napriek prijatým opatreniam súdu od roku 2024. Zásah do rodinného života, ktorý je realizovaný daným opatrením, je odôvodnený. Diagnostika detí v určenom zariadení pomôže k zisteniu príčin odmietania matky, odporu voči matke a k celkovému pochopeniu situácie a na základe zistených výsledkov bude poskytnutá pomoc smerujúca k obnoveniu vzťahu medzi matkou a maloletými deťmi, ktorý je v súčasnosti vážne narušený. Počas umiestnenia maloletých detí je zároveň pod starostlivosťou odborníkov potrebné, aby došlo k obnoveniu a revitalizácii, pokiaľ je to možné, vzťahu medzi matkou a maloletými deťmi. V najlepšom záujme detí rozhodne nie je rezignovať na správanie maloletých detí, ktoré matku zo života vylúčili. Predloženými znaleckými posudkami bolo osvedčené, že výchovné prostredie sťažovateľa (otca maloletých detí) je nevhodné, maloleté deti preberajú jeho názory, odmietajú zmeniť svoj postoj k matke a sťažovateľ reálne nekoná v súlade so svojimi tvrdeniami, pričom na strane matky neboli osvedčené také skutočnosti, ktoré by ju z pozície rodičovských zručností diskvalifikovali. Práve naopak, sťažovateľom podnecovaný odpor a nenávisť maloletých detí

k matke nie je v najlepšom záujme maloletých detí, a pokiaľ sa uvedené nepodarilo odstrániť alebo čo i len zmierniť doteraz realizovanými prostriedkami súdu a pomoci odborníkov, bolo potrebné pristúpiť k prijatému krajnému riešeniu a maloleté deti vyňať z výchovného prostredia otca.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta, že uznesenie krajského súdu je neodôvodnené, svojvoľné.

6. Krajský súd neprihliadal na špecifické okolnosti danej veci, lekárske správy troch odborníkov, ktorých maloleté deti navštevujú, a najmä neprihliadal na záujem maloletých detí a ich bezpečnosť v súvislosti s agresívnou osobou matky, ktorá sa o maloleté deti riadne nestarala a nútila ich chodiť do sekty. Sťažovateľ má dôvodné podozrenie, že vo vzťahu k maloletému [REDAKOVANÉ] zo strany matky dochádzalo k týraniu vo forme častých fyzických útokov. Odmietanie matky zo strany maloletých detí spôsobila samotná matka svojim nevhodným správaním a konaním. Súd ignoroval posttraumatickú stresovú poruchu u maloletého [REDAKOVANÉ] a vyjadrené názory maloletých detí, že sa boja matky a odmietajú ju. Uznesenie krajského súdu je v rozpore so záujmom maloletých detí, pretože nezohľadňuje ich obzvlášť zhoršený zdravotný stav a odporúčania psychologičky a pedopsychiatricky. Do popredia musí ísť právo maloletých detí na zdravý psychický vývin. Nad ním určite nemôže stáť právo matky na styk s deťmi.

7. Sťažovateľ zabezpečil preverenie znaleckého posudku znalkyne PhDr. J. Čorejovej (ktorá vypracovala posudok č. 20/2025 z 28. februára 2025), ako aj znaleckých posudkov č. 39/2025 z 1. septembra 2025 a č. 40/2025 z 1. septembra 2025 vypracovaných znalkyňou PhDr. J. Kordovanovou, a to nemenovaným nezávislým znalcom, ktorý sťažovateľovi ústne potvrdil, že predmetné znalecké posudky sú nepravdivé, s enormným množstvom formálnych nedostatkov, nesprávnych a neodôvodnených záverov. Preto sťažovateľ navrhol, aby došlo k vykonaniu znaleckého dokazovania a bol pribratý Ústav pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r.o., ktorý ako jediný v Slovenskej republike môže kontrolovať a hodnotiť znalecké posudky iných znalcov. V tomto smere sťažovateľ podal na znalkyňu PhDr. J. Čorejovú aj trestné oznámenie, pričom trestné konanie naďalej prebieha.

8. Krajský súd nerešpektuje svoju vlastnú rozhodovaciu prax (napr. rozsudok sp. zn. 15CoP/20/2024) a pri obdobných veciach neposudzuje obdobným spôsobom zistené skutočnosti. Názor maloletých detí musí byť považovaný za podstatnú skutočnosť ovplyvňujúcu rozhodnutie súdu, a to najmä v kontexte najlepšieho záujmu dieťaťa.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je primárne vecou všeobecných súdov. K ústavným sťažnostiam, v ktorých sa namieta porušenie ústavných práv rozhodnutím o týchto opatreniach, treba pristúpiť zdržanlivo. Nielen preto, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Zasiahnuť do týchto rozhodnutí možno iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by

zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (II. ÚS 65/2021). Výnimočnosť zasahovania ústavného súdu do rozhodnutí o neodkladných opatreniach neznamená, že tieto sú úplne mimo rámca ústavnoprávneho prieskumu. Ak sú dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie o neodkladnom opatrení, zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, možno konštatovať zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia (III. ÚS 104/2013).

10. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

11. Sťažovateľ primárne nesúhlasí so závermi znaleckých posudkov, o ktoré sa opiera tak uznesenie okresného súdu, ako aj uznesenie krajského súdu, nesúhlasí so zisteniami všeobecných súdov vyvedených z predmetných znaleckých posudkov. Ústavný súd uvádza, že v tejto časti ide o otázku vyhodnotenia dôkazov, čo spadá do výsostnej právomoci konajúceho všeobecného súdu a ústavný súd je do nej oprávnený zasiahnuť len v prípade procesného excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. Z oboch rozhodnutí (okresného aj krajského súdu) ale vyplýva, že znalecké posudky boli dôležitými, nie však jedinými dôkazmi. Ostatnými dôkazmi boli správy od o. z. Familiam, od psychologičky PhDr. Jancurovej, CDR Sabinov, Návrat o. z. Medzi dôkazmi bola vyhodnocovaná aj správa PhDr. Solárovej PhD., z 3. decembra 2024 (ktorou sťažovateľ argumentuje vo svoj prospech), ktorá síce odporučila ponechať dieťa výlučne v stabilizovanom domácom prostredí, ktoré aktuálne preferuje (u otca – sťažovateľa), akceptovať názor dieťaťa, ale zároveň odporučila aj počkať na výsledky trestného konania, ktoré bolo vedené pre podozrenie z trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby a ktoré v decembri 2024, keď PhDr. Solárová, PhD., správu vypracúvala, ešte nebolo skončené. V čase rozhodovania všeobecných súdov o nariadení neodkladného opatrenia však už bolo predmetné trestné konanie zastavené (k 7. októbru 2025) z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Správa PhDr. Solárovej PhD., tak nenaruša skutkový základ nariadenia neodkladného opatrenia vytvorený ostatnými podkladmi v miere, keď by bolo možné uvažovať o svojoľnosti napadnutého uznesenia.

12. Uvedený záver platí aj vo vzťahu k lekárske správy, ktorých fotokópie sťažovateľ zaslal ako prílohy ústavnej sťažnosti (MUDr. Geci, PhDr. Garbár). Predmetné správy dokumentujú dôsledky stresového prostredia, v ktorom deti žijú. Súd sa ale v rovine osvedčovania skutočností rozhodujúcich pre nariadenie neodkladného opatrenia zameriavali na odhalenie príčin stresových záťaží a tie sa usilujú nariadeným neodkladným opatrením (ako aj inými, skoršími rozhodnutiami vydanými v priebehu konania) riešiť.

13. V zmysle znaleckého posudku č. 20/2025 PhDr. Čorejovej názory detí na osobu matky aj postoje k nej nie sú zrozumiteľne vysvetliteľné inak ako intenzívnym očierňujúcim a devalvujúcim odmietavým postojom sťažovateľa smerom k matke detí. Maloletí zhodne opisujú strach z matky, ich opisy však nie sú celkom jasne ukotvené ani obsahovo naplnené. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal tiež zo znaleckého posudku č. 39/2025 PhDr. Kordovanovej z trestného konania vedeného pre podozrenie z trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby, z ktorého vyplýva, že maloletý ██████, ktorý mal pred sťažovateľom matku obviňovať z násillia ňou na ňom páchaného,

nepocit'uje voči matke strach, ale hnev a nenávisť. Ani tento znalecký posudok preto nesvedčí sťažovateľovej argumentácii. Ako už bolo uvedené, trestné stíhanie bolo zastavené.

14. Sťažovateľ spochybňuje znalecké posudky odkazom na nemenovaného znalca, ktorý údajne poukázal na ich početné a závažné nedostatky. V tomto smere ústavný súd opätovne uvádza, že pri posudzovaní ústavných sťažností nerozhoduje vo veci, ktorá tvorí predmet konania na všeobecných súdoch, iba preveruje, či závery všeobecných súdov nezasahujú do ľudských práv nedovolené. Z tohto hľadiska, ak sťažovateľ nedokázal osvedčiť spochybnenie znaleckých posudkov, vo vzťahu k súdom rozhodujúcim v jeho veci nemožno konštatovať ich pochybenie. Súdy totiž nemôžu rozhodovať len na základe tvrdení účastníkov konania, a to obzvlášť za situácie, keď skutkový základ pre rozhodnutie má svoju vnútornú logiku. Krajský súd sa vyrovnal aj s návrhom sťažovateľa na pribratie znaleckého ústavu. Nevzhladol potrebu tomuto návrhu vyhovieť s poukazom na okolnosť, že rozsiahlejšie dokazovanie je vyhradené pre konanie vo veci samej, pribratie znaleckého ústavu by bolo v danom štádiu konania nevhodné a v rozpore s účelom inštitútu neodkladného opatrenia. Ústavný súd na tomto mieste znovu poukazuje na skutočnosť, že znalecké posudky neboli jedinými dôkazmi, na ktorých je založené napadnuté uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu.

15. Odkazy sťažovateľa na údajnú vnútornú rozpornosť znaleckých posudkov PhDr. Kordovanovej takisto nedokladujú vadnosť napadnutého uznesenia krajského súdu z ústavnoprávneho hľadiska. Ide o odborné vyhodnocovanie jednotlivých kritérií vierohodnosti výpovedí oboch detí, znalkyňa tu odkrýva svoje vlastné odborné uvažovanie, v ktorom celkom prirodzene berie do úvahy faktory, ktoré sú „za“, ako aj faktory, ktoré sú „proti“. Nemožno preto akceptovať argumentáciu sťažovateľa založenú na báze vytrhnutia citovaných pasáží posudkov z kontextu s dôsledkom spochybnenia posudkov ako celku.

16. Krajský súd sa vyčerpávajúcim a logickým spôsobom vyrovnal s posúdením relevancie názorov maloletých detí, ktoré styk s matkou kategoricky odmietajú. Ich názory vyhodnocoval v kontexte potreby naplnenia najlepšieho záujmu maloletých detí, keď na jednej strane dosiaľ neboli osvedčené okolnosti, ktoré by matku z pozície rodičovských zručností diskvalifikovali, na strane druhej bolo osvedčené, že výchovné prostredie u sťažovateľa je nevhodné. Krajský súd preto uzavrel, že nie je v najlepšom záujme maloletých detí sťažovateľom podnecovaný odpor a nenávisť k matke maloletých detí, a preto v zhode s názorom okresného súdu považoval za nutné vyňať maloleté deti z výchovného prostredia sťažovateľa.

17. Uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu poskytuje potrebné odpovede na podstatné otázky poskytovanej súdnej ochrany, odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je dostatočné a výstižné, spoľahlivo objasňuje uvažovanie krajského súdu, ktoré ho viedlo k potvrdeniu uznesenia okresného súdu. Za týchto okolností napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno vyhodnotiť ako neodôvodnené či svojvoľné.

18. Ústavný súd uzatvára, že medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým postupom a uznesením krajského súdu nie je relevantná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

19. Odmietnutie ústavnej sťažnosti má za následok, že stratilo právny význam zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite ústavnej sťažnosti. Z rovnakého dôvodu ústavný súd nemohol vyhovieť (bod 2 výroku tohto uznesenia) ani jeho návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (pozri § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu implicitne prichádza do úvahy len vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu